

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 973/2025
02.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Момчила Богдановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Момчила Богдановића - адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/2022 од 14.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 170/25 од 24.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Момчила Богдановића - адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/2022 од 14.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 170/25 од 24.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 72/2022 од 14.10.2024. године окривљени Момчило Богдановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године. Истом пресудом, на основу члана 246. став 8. КЗ, од окривљеног је одузета опојна дрога, изречена му је мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 170/25 од 24.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и жалба бранилаца окривљеног Момчила Богдановића - адвоката Милана Латиновића и адвоката Штање Калмана и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/2022 од 14.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Момчила Богдановића - адвокат Милан Латиновић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Момчила Богдановића у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава записник о претресу стана и других просторија ПУ Нови Сад, ОКП – Група за сузбијање кријумчарења наркоманије од 27.06.2018. године, који је сачињен по обављеном претресу стана који је у власништву и који користи АА, а који се налази у ... у улици ... Даље се наводи да је радња претресања стана и других просторија предузета на основу Наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кппр-254/18 од 27.06.2018. године, која „гласи“ на име окр. Богдановић Момчила, да се у записнику о претресању стана наводи да је Наредба пре почетка претресања предата Богдановић Момчилу, да исти не захтева присуство адвоката, а потом се наводи да окривљени Момчило Богдановић присуствује претресању као „држалац стана“. Међутим, у конкретном случају, окривљени Момчило Богдановић није држалац предметног стана, нити се исти може сматрати одраслим чланом домаћинства. Власник и држалац предметне непокретности је АА са којом је окривљени Богдановић Момчило био у емотивној вези, те повремено и долазио у наведени стан, при чему се по било ком основу не може сматрати држаоцем стана. У вези са изнетим, бранилац наводи да се држаоцем стана може сматрати само лице које управо наведену непокретност „држи“, које наведени стан и користи, а то окривљени Богдановић Момчило није.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу на страни 3, став два дао јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаном правноснажном пресудом учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже наводима да је суд извршио измену чињеничних навода оптужног акта на начин што је у изреци пресуде додао и да је окривљени Богдановић Момчило ради даље продаје држао и „... дигиталну вагицу за прецизно мерење сиве боје на којима се

налазе трагови опојне дроге...“. По ставу одбране „додавањем“ цитираних навода суд врши једну недозвољену измену оптужног акта, јер тиме прекорачује исти обзиром да се оваквим додавањем повећава обим криминалне активности окривљеног Момчила Богдановића.

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па према томе није повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, јер је извршено само прецизирање чињеничног описа у изреци пресуде који је прилагођен утврђеном чињеничном стању током поступка.

Сходно изнетом, а како је чињенични опис кривичног дела за које је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим остао у границама оптужног акта, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. ЗКП Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа - судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић